

ESTACIONS DE VIA-CRUCIS.

¡Oh bon Jesús! permeteu
Qu'ab vos fassa un pecador
Passes de pena y d'amor,
Per la vía de la Creu...
De mos pecats, que sabeu,
M'en penet ab viu dolor.

ESTACIÓ I

Sumís a devant Pilat
Está Jesús, l'innocencia,
Sentiat l'horrible sentència
A mort de creu condemnat.
¡Per Barrabás llibertat,
Y a Jesús mort afrontosa...!
Sentència tan espantosa
Dins cada culpa's conté.
¡Y Jesús... encare té
Per mí clemencia amorosa!

ESTACIÓ II

A la creu qu'está apromtada
S'acosta ja el Redemptor,
Y l'abrassa, ple d'amor,
Com a sa prenda estimada.
Demunt l'espalla llagada
La hi posa cruel botxi;
Y ell ab sos ulls diu aquí:
«Animes que'l cel voleu,
Abrassau la vostra creu,
Y seguiu derrera mí.»

ESTACIÓ III

Ja'l nou Isaac camina
Carregat pel sacrifici,
Y ab gran dolor y defici
Cap a la terra s'inclina.
Jesús, majestat divina,
Cau aquí en terra engrunat...
¡Ay! la nostra iniquitat
Declara aquesta caiguda:
Donem á Jesús ajuda,
Axecantnos del pecat.

ESTACIÓ IV

¡Oh carrer de l'amargura!
La Mare'l Fill ha trobat
Horriblement trasmutat
En espantosa figura.
¡Ay! aquí la Verge pura,
Per mes patir no se mor;
Y de Jesús en lo cor
Penetra'l dol de sa Mare;
Sos ulls se parlen... ¿y are
Mos ulls no'sclaten en plor?

ESTACIÓ V

Aquells escribes, teme't

Que muyra'l Just pe'l cami,
Desitjant durlo á la fi
De tota afronta y torment,
Lloguen un homo avinent
(¡Oh maligna compassió!)
Y'l bon Cirineu Simó
Ajuda a portar la creu....
Daume, Jesús, si voleu,
Part en la vostra passió.

ESTACIÓ VI

D'entre la turba cruel,
Surt matrona compassiva,
Veu tota sanch y saliva
La cara mirall del cel;
Del cap se lleva el seu vel
Y axuga la Faç sagrada,
Quedant al vel estampada
L'imatge del Redemptor....
¿Y deix jo, per vil temor,
L'honra de Deu eclipsada?

ESTACIÓ VII

Estès en terra y retut,
Devall la creu tan sobrada,
Aquí segona vegada
Lo Rey del cel es caygut.
Sanguinaria multitut
El puny per ferlo axecar.
«Fills meus que tornau pecar
(Nos diu Jesús ab veu muda)
¡Ay de tanta recayguda,
Ja no puch, no'm puch alsar!»

ESTACIÓ VIII

Piadoses dones aquí
Movien plant llastimós
Y diu Jesús bondadós
«No ploreu sobre de mí;
Mes sobre vosaltres si,
Y sobre'ls fills que criau...»
¡Jesús qu'a tots avisau
Per fer la nostra ventura,
Ab llàgrimes d'amargura
La nostra vida rentau!

ESTACIÓ IX

Del tot la forsa perduda,
Aquell qu'aguanta los cels,
Atropellat pe'ls cruels,
Cau en tercera cayguda.
Insults y cops son l'ajuda
Que reb aquí'l bon Jesús...
¡Ay mon Deu! ja veig confús
Com vos ma culpa heu portada;
Dolsa càrrega m'heu dada,
Y encara jo la refús!

ESTACIÓ X

Jesús aquí es despullat
De sa túnica sagrada,
Qu', a la carn viva aferrada,
Li arranquen del cos llagat.
¡Blanch anyell sacrificat
Que mut sufriu tal dolor,
Per vos me despull, Senyor,
Del mal hàbit que m'aferra,

L'amor als bens de la terra
Y fins del meu propi amor!

ESTACIÓ XI

Jesús s'esten a la creu,
Dona'ls peus y mans sagrades
Qu'enclaven a martellades,
Son còs desjuntant arreu.
Y sa Mare tot ho veu,
Y ho sent son cor delicat!...

¡Oh Deu meu crucificat,
A mí, qu'he fet tal horror,
Enclavaume per amor
A la vostra voluntat!

ESTACIÓ XII

Jesús, escarnit encare,
Pregant per sos matadors,
Penjat entre malfactors,
Oprès pe'l dol de sa Mare,
Dexat de son Etern Pare,
Fel y vinagre bevent,
Consuma'l nou Testament
Y entrega son esperit...
¡Ah muyra aquí'l redimit
De pena y amor ardent!

ESTACIÓ XIII

Obert el pit generós,
Mort en creu Jesús estava;
Mes ja aquell còs demanava
El bon Joseph animós,
Y ab Nicodemus piadós
Desenclaven el còs sant,
Y el depositen plorant
En els brassos de María...
¡Llagues qu'ab culpes jo obría,
Are vos bes, adorant!

ESTACIÓ XIV

D'aromes embalsamat,
Cobert ab llensol blanquíssim,
Ja'l còs del Màrtir puríssim
Dins el sepulcre han posat.
Sepulcre nou, may tacat,
Obert en la roca dura...
Dolsa Mare d'amargura,
Preneu mon cor per sagrari
Y ab mirra, llosa y sudari,
Dauhi a Jesús sepultura.

OFERIMENT

Els passos humils ab qu'are
Els de Jesús he seguits,
Ab mèrits seus infinits,
Vos oferesch, Etern Pare.

Endressau per ells, Senyor,
La nostra mortal carrera;
Duys prest a Vos el qui espera
Dins el foch abrasador.

Obriu camins de victòria
Dins els pobles a la Creu...
¡Oh Pare! en Jesús rebeu
Eterna, infinita gloria.

MIQUEL COSTA Y LLOBERA.

GETHSEMANÍ.

I

PARLEN LES OLIVERES.

Alfons de la vall de Josafat vivim en la decrepitut de més de vint centuries; però encara mitj dretes, fent de testimonis...

Si: L'hem vist passar moltes vegades: l'hem adorat quan feya nit a la nostra espessura.

El dia qu'Ell entrà a Jerusalem cualcant el parafrè dels humils; cedírem per la seua pompa els rams en flor de nostra cabellera.

La nit del seu Testament, aquí l'acullírem mentres deya: «Trista está la meua ànima, trista fins a la mort.»

Veus aqueixa vellura de soques qu'encara donen oli? Foren perfumades ab l'encens d'aquella oració qui esglayá'ls àngels.

Veus aquestes arrels qu'ignoren la podridura de la terra? Foren ungides ab la suhor de sanch.

¡Oh pelegrí de cor marçivol com aqueixes florineues que culls a nostres plantes: escolta y recull el mot dels testimonis qui romanen y donen unció!

Que no dormi ton cor dins aquest hort de misteri, com s'adormiren els tres deixebles preferits demunt aqueixes roques.

Fuig del portell execrable pe: la besada de Judes.... Y, allunyarte un tir de pedra, ves a la Cova de l'Agonia, y esclafeix en contrició....

II

VEU DE LA COVA.

¡Oh humans! mon recés es ben petit; però entranya grans abismes...

Aquest es el santuari tenebrós del Fill de l'Home: aquí s'es descobert el fons humà del Ungit.

Què hi ha més propi del fill d'Adam que terror, tedi y tristesa?... Donchs Ell s'en omplí, fet Fill del Home, per donarvos adopció de fills de Deu.

Aquí tremolá de por l'Omnipotent: defallí de tedi y de tristesa el Rey de l'eterna gloria.

Jo he vist el Sant dels Sants revestirse'l reat de tots els delictes: l'Innocent immaculat recobert ab l'immundicia de totes les abominacions.

Jo he sentit pantejar el Fort d'Israel sota'l pes de totes les culpes humanes: he sentit degotar y córrer sa suhor de sanch.

Ell aquí brindava sa meteixa sanch, abans que'ls torments la hi treguéssen: Ell, desnú de tot consol, aquí feu la prova de lluytar ab la passió futura.

L'àngel, aparegué aquí per confortarlo: no feu més que desplegarli a l'imaginació les victories de sos redimits, el fruyt de son sacrifici.

¡Oh! y aquella carn, qui defallia dins el suprem abatament, acceptá ab transport el calze terrible qu'el seu Cor tant havia desitjat!

¡Oh humans! presentauli aquí, com l'àngel consolador, un calze ple de les vostres llàgrimes: brindauli la sanch de vostres cors el calze de la vida.

MIQUEL COSTA LLOBERA.

ALS PEUS DE JESÚS.

Lema: Jesu, misericordia.

*Dins vostros brassos, Jesús, dexaume les desventures de mon cor plorar...
¡Oh Pare benigníssim! reclinaume demunt el vostre pit per descansar.*

*¡Quántes coses, Senyor, me son passades d'ensá que indòcil vaig fugir de Vos!
¡Ay! les flors d'innocència jo he esflorades y s'ha rigut de mí! món vanidós.*

Quin temps aquell, Senyor, quant me nodria de vostra gracia y vostro amor ardent, quant els sospirs del cor vos oferia com un predestinat, pur, innocent!

Nodrit ab tal candor sols m'encantava amor, virtut, bellesa, veritat: divines perfeccions que jo trobava en el redors de vostro cor sagrat...

*¡Ay! que llavors el món, fentme caricies, me digué: «¡Jove, vinaten ab mí!
Jo tench l'amor, la gloria, les delicies; jo de la joventut don el festí.»*

«¿Pretens la veritat? Donchs jo la ciencia del bé y del mal aviat t'ensenyaré...

¿Cerques virtut? Donchs jo la complacència la franca germanor te mostraré.»

¡Ay de mí! Bon Jesús, que jo escoltava les promeses de mèl del món traïdor, y en sos brassos confiat tot m'entregava, esperant encontrar el bé y l'amor.

*¡Oh desenganys horribles de la vida!
La gran virtut va ser vici daurat, la franca veritat folla mentida, l'alegría tristesa de pecat.*

La bellesa del cós tan celebrada al punt sols dexá cendres ò carbó, y l'amor..., com més je m'hagué jurada, ¡ay! més que res va ferme traició,

Tal es el món. Les pompes y grandeses qui tes estreny u escapen com a jun: els plers, encants, delicies y riqueses fun ouyt y amarcn el cor que s'ni consum.

Y per exa vilesa malaurada vaig dexar, Jesús meu, el vostro amor, la pau, la companyia regalada de vostro Cor, toi gracia, tot candor?

Avuy no tench consolacions divines ni l'apreci del món qui m'na trait, sois fulles seques de recort y espines dins el huit desolat del esperit.

Compatiuvos, Deu meu, del cor qui plora, donuume prest la sospirada pau, ompliu aquest gran buyt qui me devora, y ompliu tot de Vos, que bé bastau.

Sols es hèrmós qui té vostra innocència: tant sols vostra paraula es veritat: sols la virtut té mèrit y escléncia al fundarse en la vostra santedat...

¡Jesús, siau la amor de ma animeta, siau la llum del meu enteniment, siau ma gloria y ma delicia neta, siau la vida de mon cor ardent!

MIQUEL DURÁN.

Aquesta poesia fonc distingida ab un accésit al certamen d'Inca de l'any 1905.

EL SANT-CRIST.

Es el símbol més espresiu y complet de la Religió Coròlica, es el que consola més y ensenya més, y més repren el pecador, segon tenga necessitat de consol, de repremsió o d'ensenyansa.

Desde'l Calvari fins a nostres dies, el Sant-Crist ha romput les pedres del més endurits cors, es estat el principal apòstol, l'únic apòstol poriem dir, de la desvenguda humanitat. Desde llavors, l'ombra de la Creu de Cristo es estada el redors dels innocents, la rehabilitació dels criminals, la protecció dels perseguits, el consolador de totes les aflicions.

¡Quanta deu ser nostre devoció interior y exterior a n-el Sant-Crist! Tenirlo devem sempre a nostra presencia, duguentlo sobre'l cor, adornar amb éll lo lloc més visible de nostres habitacions y ostentarlo per tot erreu com la més prenduada insígnia de nostra fè. Nostres avis lo colocaven en la fatxada de llurs cases, a demunt sos edificis públics, a la raya dels termes municipals, a l'entrada de sos pobles y ciutats, vora la capselera de son llit en vida y sobre la sepultura després de mort. Y no passaven per davant éll sens descubrirse y prenuciar amb fè: *Adorvos Senyor y beneesc que per la vostra Santa Creu haveu redimit el món.* Remdimli nosaltres encare aqueixes manifestacions de respecte y veneració estario.

Però, sobre tot, sia ardenta y fidelíssima nostre devoció interior que li professem. En les hores de combat y desmay, estreyentlo contra nostra pit com ancora de fè y d'esperansa que mos treurá de tots els perills y mos farà surar en tots els naufragis. Una mirada a n-el Sant-Crist, un bes al Sant-Crist, una fervorosa y amorosa jaculatoria al Sant-Crist poden desvanéixer en un instant la més encesa temptació y treurermos vencedors dels inimics de nostres ànimes: món carn y dimoni.

Sempre, y moit particularment en la setmana Santa, fessem del piados Sant-Crist l'objecte especialíssim de nostra devoció y de nostra propaganda. La masonaria que avorreix de mort nostra divina Religió, fa objecte molt singular dels seus odís y profacions, la veneranda imatge del Sant-Crist, a qui trapitja y escup amb furor diabòlic; com també a la Sagrada Ostia, que tots els anys, el Dijous Sant, amb so retualisme infernal, martirisa en la iniciació de sos derrers graus. Aquest Satànic rencor deu ésser la midá y proporció de nostre amor. Sapiguem amar com sabem ells avorrir.

Una de les formes més gráfiques de la persecució masónica y anticristiana en la veynada República, va ésser lo arrencar de les escoles oficials de nins y nines la veneranda imatge del Sant-Crist que presidia.

Are meteix, mentres se treballa pels tribunals per trobar els vertaders autors del terrorisme de Barcelona, engendrat per les escoles sense Sant-Crist, com la de Ferrer, l'Ajuntament de la ciutat Condal vol fundar escoles, mal anomenades, de cultura, aont sia lliure la assignatura de Religió tot amb el principal objecte de desterrar el Sant-Crist. ¡Quina inconsequència! ¡Com mos diu tot això fins a quin punt hem de venerar y reverenciar nosaltres el Sant-Crist, que la masónica impietat vol decantar de les mirades del poble cristià! Introduiguem per tot erreu l'imatge de nostre Salvador mort en la creu, a fi de contrastar aficament les costums modernes en la seva presencia, que fonc la qui feri de mort el paganisme y la qui ha de turrar la seva renexencia malaída.

NOTA—Amb el fi de popularisa el VIA-CRUCIS, en vers, de nostre esclé-lent Costa, hem volgut reproduirlos a n'aquest nombre extraordinari dedicat a la Passió del Salvador. Resant el *Pure nostre* a cada estació, guanyen les indulgencies com a n-els altres.